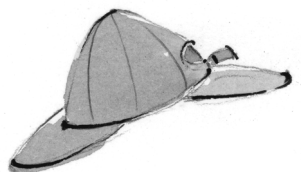
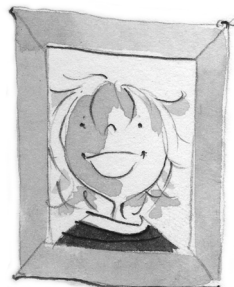

Inhoud

1	Een foto van Iris	7
2	Schatzoeken	13
3	Een geheimzinnige boodschap	18
4	Met papa op pad	24
5	Een vreemde oplossing voor eenzaamheid	28
6	De list met het Senseo-apparaat	33
7	De list van Koos	39
8	Een bijzondere beloning	44
9	Een rit door de bossen	51
10	Op zoek in Roden	57
11	Zweetdruppels in een Jaguar	62
12	De nadenkwedstrijd	67
13	Het plan van Koos	72
14	De superslimme dommedievenval	77
15	Team in de tang	82

1 Een foto van Iris

Met twee treden tegelijk rent Koos de trap op naar zijn kamer. Zou papa het haakje opgehangen hebben? En heeft mama een fotolijstje kunnen vinden?

‘Yes!’ roept hij als hij zijn kamer binnenkomt. Het haakje hangt op z’n plek, naast zijn Sherlock Holmesmuseum. Gauw kijkt hij opzij. Op zijn bureau ligt een knalrood lijstje van IKEA. Precies de goede maat. Mooi zo. Hij trekt zijn twee petten recht en loopt naar zijn bureau. Koos draagt twee petten, een met de klep naar voren en een met de klep naar achteren. Zo lijkt hij op zijn grote idool: Sherlock Holmes, de beroemdste detective aller tijden. Nog wel tenminste. Hij heeft met zijn buurmeisje Iris een detectivebureau en dat is hard op weg ook beroemd te worden. Wereldberoemd in heel Nederland.

Hij laat zich op zijn bureaustoel zakken. Voorzichtig trekt hij de bovenste la open. Daar ligt de foto. De schoolfoto van Iris. Laatst is de schoolfotograaf geweest. Gisteren werden de foto’s op school uitgedeeld. Vooral zijn moeder is altijd blij met de foto’s, ze worden elk jaar zonder meer gekocht. Naast de foto van Iris ligt het pakje met zijn eigen foto’s. De grote foto is te zien. Hij heeft ontzettend zijn best gedaan om heel intelligent en slim te kijken. Maar het resultaat valt hem erg tegen. De petten moesten af van de fotograaf en heel slim staat hij er ook niet op. De sterke bril laat zijn ogen groter lijken dan ze zijn. Hij had de foto’s gauw weggemoffeld in zijn vak, maar Iris had ze per se willen zien.

‘Wow, jij staat er leuk op!’ zei ze.

Het was Iris’ idee om een foto te ruilen.

‘We hebben samen een detectivebureau’, had ze gezegd. ‘Ik zou het wel leuk vinden om een foto van je te hebben. Er zitten twee grote foto’s in. Als ik er eentje van jou krijg, dan krijg jij er eentje van mij.’

Voorzichtig haalt Koos de foto van Iris uit de la. Ze staat er mooi op. Helemaal zoals ze is. Met een grote glimlach. Best een knappe meid. Hij schrikt van zijn eigen gedachten. Knappe meid? Ho, hij is toch zeker niet verliefd! Iris is natuurlijk best aardig. Heel aardig zelfs. Maar meer niet. Dat kun je niet hebben als je samen een detectivebureau hebt. Er borrelt een andere gedachte naar boven. En als je geen detectivebureau had? Zou je dan verliefd worden? Bah, waarom kun je je gedachten niet gewoon uitzetten? Verliefd op Iris? Dat heeft geen enkele zin. Zij is zo leuk, ze kan aan elke vinger wel een vriendje krijgen. Zij begint echt niet aan een spillebeen met een jampotbril. Nee, hij mag allang blij zijn dat ze samen met hem in hun detectivebureau wil. Met een ruk schudt hij de gedachten uit zijn hoofd. Sherlock Holmes moest niks van vrouwen hebben. Hij had een huishoudster die zijn eten kookte, zijn huis netjes hield en zijn was deed. Verder had de beroemde detective helemaal niks met vrouwen. Hij had het veel te druk met moeilijke zaken uitzoeken. Daar kon hij geen vrouwen bij gebruiken. Zou Iris zijn huishoudster willen worden? Vast niet.

Hij legt de foto van Iris voor zich neer. Raar, hij heeft toch het gevoel dat hij een beetje warm wordt vanbinnen. Het was haar idee om de foto’s te ruilen. Straks heeft zij een foto van hem op haar kamer. Daar schaamt ze zich dus in ieder geval niet voor. Hij ook niet, hij is er eigenlijk best wel trots op dat hij een foto

van Iris heeft. Hij heeft papa gevraagd een haakje te maken naast zijn Sherlock Holmesmuseum. In het museum liggen een pantoffel met een krul, zoals Sherlock Holmes gebruikte om zijn tabak in te bewaren, een valse viool en natuurlijk een echte pet met twee kleppen. Nu is het nog een Sherlock Holmesmuseum. Maar misschien komt er ooit nog wel een Koos Boltmuseum. En dan komt de foto van Iris goed van pas.

Op de foto ziet u de jeugdvriendin met wie de beroemde speurder al op jonge leeftijd een detectivebureau had.

Hij glimlacht tevreden. Jeugdvriendin, dat is het goede woord. Daar laten we het bij. Hij pakt het IKEA-lijtje en peutert het plastic eraf. Het lijstje is nieuw. Aan de achterkant kun je een paar metalen haakjes omhoog buigen. Dan kun je de achterkant erafhalen en de foto op z'n plek leggen. Koos legt voorzichtig de foto van Iris in de lijst. Hij duwt de achterkant weer op z'n plek en buigt de clipjes terug. Dan draait hij het lijstje om.

Hij zucht. Het rode lijstje past precies bij de foto. Zo ziet ze er nog knapper uit. Uh, sorry, zo ziet ze er nog leuker uit. Hij wipt van zijn bureaustoel en loopt naar het haakje dat papa in de muur geboord heeft. Voorzichtig hangt hij de foto eraan. Perfect. Precies op de goede hoogte. Hij gaat op zijn bed zitten, op de sprei met de rode Ferrari. Hij duwt zijn kussen achter zijn rug en kijkt met zijn handen achter zijn hoofd naar de foto. Hij kan vast wel een uur zo blijven zitten. De foto is een echte aanwinst voor zijn kamer. Tevreden zakt hij achterover.

Er klinken voetstappen op de trap. De kamerdeur zwaait open. 'Wow', roept Iris opgetogen nog voor ze over de drempel gestapt is. 'Je hebt mijn foto ook al hangen. Wat een mooie rode lijst, en wat een mooi plekje. Ben je blij met de foto?'

Koos voelt dat hij een kleur krijgt. 'Eh, uh, ja, best wel.'

'Best wel? Je vindt het toch ook leuk dat we elkaars foto hebben?'

'Ja, eh, ja, natuurlijk. We zijn immers partners. Ik bedoel, we hebben samen een detectivebureau. We zoeken dingen op en uit.'

'Precies,' zegt Iris terwijl ze met haar vinger naar hem wijst, 'en vandaag gaan we dingen opzoeken.'

'Opzoeken?'

‘Ja, opzoeken. Je wilde toch leren hoe geocaching werkt? Papa heeft me uitgelegd hoe je je kunt aanmelden. Stelt niks voor. We gaan ons eigen team vormen. Ik mag papa’s gps gebruiken.’

Koos veert overeind. ‘Tof, daar heb ik zin in. Geocaching lijkt me een uitstekende oefening voor detectives. Ik ga met je mee.’

Ze lopen de trap af. Koos zegt tegen moeder dat hij de rest van de middag bij Iris speelt. Samen lopen ze naar buiten. Geocaching. Super.

Geocaching is een spel. Toen hij het raadsel van het Chinese doosje oploste, kwam hij er voor het eerst mee in aanraking. Iris’ vader speelt het spel. Over de hele wereld liggen caches, meestal doosjes, verstopt. Met een gps-apparaat kun je ze vinden. Er zit een boekje in waar je je naam kunt invullen als bewijs dat je de cache gevonden hebt. De bedoeling is er zo veel mogelijk te vinden. Er liggen miljoenen caches over de hele wereld. En dus ook in Drachten. Iris’ vader heeft het hem al eens voorgedaan. Toen had hij zich voorgenomen geocacher te worden, maar dat is er nog steeds niet van gekomen. Maar nu komt Iris zelf met het idee. Prima!

Een paar minuten later stappen ze Iris’ kamer in. Hij ziet dat zijn foto in een zilveren lijstje op haar bureau staat. Iris ziet hem kijken. ‘Mooi he?’

‘Hmm’, bromt hij. Hij vindt het geen mooie foto, maar dat zegt hij niet.

‘Ik heb hem voorlopig daar staan. Maar als je me te veel afleidt bij mijn huiswerk dan hang ik je misschien toch nog aan de muur.’

‘Ik kijk best een beetje streng. Je kunt vast beter aan het werk blijven als ik je op de vingers kijk.’

‘Wie weet, maar vandaag hebben we gelukkig geen huiswerk.’

Ze gaat zitten en start haar computer op. 'We gaan onze eigen geocachepagina maken.'

'Lijkt me super', zegt Koos.

'We moeten een teamnaam hebben. Wat vind je van Team Iris en Ko?'

'Detectiveteam Iris en Ko klinkt beter.'

Iris glimlacht. 'Jij je zin.'

2 Schatzoeken

Tien minuten later heeft Iris hun eigen pagina klaar. Ze staan ingeschreven als Detectiveteam Iris en Ko. Als ze inloggen, verschijnt de kaart van Drachten. Op de kaart staan tientallen groene blokjes, gele blokjes en blauwe vraagtekens.

Iris wijst. 'De groene zijn het eenvoudigst. Die kun je zo zoeken. De gele zijn multies, die leiden je van het ene naar het andere punt tot je de cache gevonden hebt. En bij de blauwe moet je eerst een puzzel oplossen.'

'Dat wil ik!' roept Koos.

'Maar ik niet', zegt Iris resoluut. 'We zijn een nieuw team en beginnen bij nul. Ik wil eerst een paar groene vinden zodat we een begin hebben.'

Koos haalt zijn schouders op. 'Ik vind het prima.' Hij ziet dat Iris het gps-apparaat van haar vader klaar heeft liggen. Een Garmin. Iris sluit het apparaatje met een kabeltje op de computer aan. Ze klinkt op een van de blokjes. Koos buigt zich voorover. Iris wijst op het scherm. 'Kijk, hier zie je hoe moeilijk hij te vinden is. Een 1 is het gemakkelijkst en een 5 het moeilijkst. Dit is een 2, die is wel te vinden. Terrein is een 1, dus je kunt er gemakkelijk bij komen.'

'En als het terrein een 5 is?' wil Koos weten.

'Dan zit hij hoog in een boom of op een lastige berghelling, of zelfs onder water.'

'Poeh, dus dat kan ook?'

Iris klikt alle groene blokjes in de buurt aan en zendt ze naar de

gps. Dan zijn ze klaar om te beginnen. Koos voelt dat hij tintelt. Dit is leuk. Dit is een spel voor detectives.

Eenmaal buiten doet Iris het apparaat aan. Ze gaat naar *caches*. Er wordt een lijstje zichtbaar. Je kunt zien welke cache het dichtstbij ligt en welke kant je op moet.

Iris wijst. 'Het is 352 meter die kant op.'

'Mag ik het apparaat?' zegt Koos gretig. Iris geeft het glimlachend aan hem. Koos houdt het apparaat voor zich uit en loopt in de aangewezen richting.

Ineens blijft hij staan en knipt met zijn vingers. 'We moeten Kaper meenemen.'

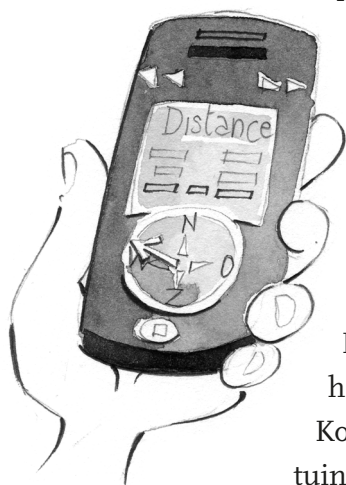
Kaper is het hondje van Iris.

'Waarom?' wil Iris weten.

'Caches zijn vaak plastic doosjes. Daar zitten veel mensen met hun vingers aan. Als Kaper eenmaal weet wat we zoeken, vindt hij ze vast zomaar voor ons.'

'Hmmm', zegt Iris. 'Het is in elk geval het proberen waard.'

Ze gaat naar binnen en komt even later met Kaper aan de lijn naar buiten. Koos steekt zijn duim op en concentreert zich op de gps.

Vijf minuten later staan ze voor een rijtjeswoning. Het apparaat zegt dat de cache bij de mensen in de voortuin ligt.

'Je kunt toch niet zomaar iemands tuin in gaan?' vraagt Koos zich af.

Iris wijst op het raam. 'Daar zit een sticker met het geocachelogo. Die mensen weten ervan.'

Koos kijkt op het apparaat. 'De cache heet "De tuinspringer". Waar slaat dat op?'

Iris haalt haar schouders op. Ze kijkt over Koos' schouder. Nog vier meter. Ze stapt de tuin in en begint te zoeken. Koos kan zien dat ze het eerder gedaan heeft. Ze voelt onder het hek en kijkt nauwkeurig naar de boom in de tuin.

Kaper kijkt nieuwsgierig toe. Koos maakt met zijn vingers de vorm van een doosje. 'We zoeken een plastic doosje.'

Kaper houdt zijn kopje scheef. Dan loopt hij naar een boom en tilt zijn achterpoot op.

Koos schudt zijn hoofd. 'Zitten ze vaak in bomen?' vraagt hij tenslotte.

'Ze zitten vaak in vogelhokjes of andere dingen die aan de stam hangen.'

Maar hoe ze ook zoeken, de cache vinden ze niet. Na tien minuten voelt Koos de teleurstelling omhoog bruisen. Hij is een speurder, waarom kan hij die cache dan niet vinden? En Kaper scharrelt ook alleen maar wat rond.

'Laten we maar bij de tips kijken', stelt Iris tenslotte voor.

'Tips?' zegt Koos. 'Zijn er tips dan?'

'Ja, maar het is leuker als je die niet gebruikt.'

'Onzin', vindt Koos. 'Je moet juist alle aanwijzingen gebruiken.'

Iris scrolt naar beneden en tikt op het scherm. 'De tip is: in de vijver.'

Koos kijkt naar het midden van de tuin. Daar is inderdaad een kleine vijver. Hij is gemaakt in een grote tractorband. Koos gaat er op zijn hurken bij zitten. Hij stroopt zijn mouwen op en voelt in het water. Zijn vingers tikken tegen een steen. Voorzichtig pakt hij de steen vast en tilt hem op. Het volgende moment krijgt hij de schrik van zijn leven. Ineens springt er iets wel een halve meter boven het water uit. Koos geeft een kreet van schrik en valt op zijn rug op het tuinpad. Kaper stuift de tuin uit. Iris

schatert het uit. ‘Nu snap ik waarom deze cache “De tuinspringer” heet.’

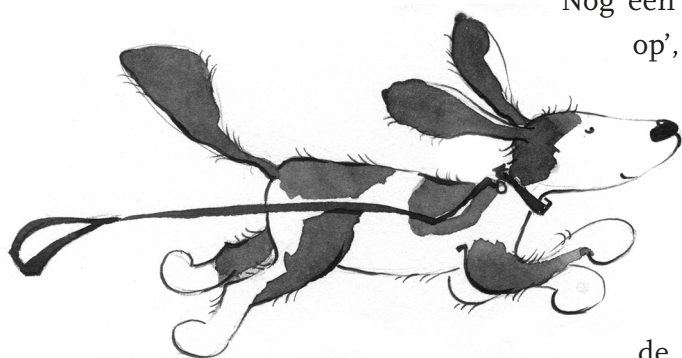
Koos kijkt verdwaasd naar de vijver. Op het water drijft een plastic doosje. Iris vist het eruit. ‘Het is een waterdicht doosje. Door de lucht wil het doosje omhoog, maar de steen houdt het op zijn plek. Totdat je de steen optilt natuurlijk.’

Koos voelt zijn hart nog bonken in zijn keel. Leuk hoor. Iris opent de doos en schrijft hun naam in het logboekje. Dan sluit ze de doos weer waterdicht af. Kaper is inmiddels terug. Koos houdt hem de doos onder de neus. ‘Geen wonder dat je hem niet vinden kon. Een onderwaterdoos ruik jij zelfs niet. Maar dit zoeken we dus.’ Kaper snuffelt even aan het doosje en zegt dan begrijpend: ‘Waf.’ Koos legt de doos terug op zijn plaats. Hij kijkt naar het slimme hondensnuitje. ‘Volgens mij heeft hij het begrepen.’

Iris heeft al een nieuwe cache gevonden op het apparaat. ‘Bijna vierhonderd meter die kant op.’

Koos houdt Kaper aan de lijn terwijl Iris haar weg zoekt met de gps. Een paar minuten later staan ze op een fietspad. Links en rechts zijn bomen en hier en daar staat een lantaarnpaal.

‘Nog een meter of zes die kant op’, wijst Iris. ‘Daar, bij die dikke boom ergens.’

Koos wijst. ‘Kaper, zoek.’ Hij haakt de riem los en wacht gespannen af. Kaper schiet als een speer op de boom af, snuffelt wat tussen de wortels en springt dan

luid blaffend tegen de stam op. Koos haast zich ernaartoe. Meteen ziet hij een vogelhokje aan de achterkant van de stam. Maar het gat zit dicht. Er kan helemaal geen vogel in.

‘Hij zit vast in dat hokje’, zegt Iris, die net om de hoek kijkt.

‘Mijn idee’, zegt Koos. ‘Kaper, je bent geweldig!’

Als hij helemaal op zijn tenen gaat staan, kan hij net bij het haakje dat het deurtje op z’n plaats houdt. Met zijn pink duwt hij het open. Meteen ziet hij een pindakaaspot. Voorzichtig pakt hij de pot eruit. Iris neemt hem over en schroeft het deksel eraf. Er zit een opschrijfboekje in. Ze vult het logboek in en zet de pot dan terug in het hokje.

Koos zoekt intussen de volgende cache.

Als hij de naam leest, gaat er een rilling over zijn rug.

De cache heet ‘Wanhopig op zoek’.

‘Wat een rare naam’, fluistert hij.

‘Hoe bedoel je?’ wil Iris weten.

‘De cache die we nu gaan zoeken heet “Wanhopig op zoek”. Dat klinkt op een of andere manier ... eng.’

‘Onzin’, vindt Iris. ‘Hij zal wel moeilijk te vinden zijn. Ik denk dat ze dat bedoelen.’

Koos knikt. ‘Dat zal het zijn’, zegt hij. Maar in zijn hart voelt het anders. Zijn detective-voorgevoel vertelt hem dat er weleens meer aan de hand kon zijn.

Lees alle delen in de serie Detectivebureau Iris & Ko!

Deel 1: *De ontmaskering van de fietsenvernieler.*

Deel 2: *De supergeheime gemenemeidenclub.*

Deel 3: *Rovers op de rommelmarkt.*

Deel 4: *De zenuwslopende zwemvierdaagse.*

Deel 5: *Het donkere dierenbeulenbos.*

Deel 6: *De schat van sterke Tjerk.*

Deel 7: *De ongelooflijke ontsnapping van tengere Tinus.*

Deel 8: *Amateurspion in een heteluchtballon.*

Deel 9: *De brutale bruiloftsboeven.*

Deel 10: *De raadselachtige kluis in het oude jachthuis.*

Deel 11: *De mysterieuze postzegelpuzzel.*

Deel 12: *Het raadsel van het Chinese doosje.*

Deel 13: *De ontdekking van de verborgen oorlogsbrief.*